

KAUI
HART
HEMMINGS

*De
afstammelingen*

VAN HOLKEMA & WARENDORF
Unieboek BV, Houten/Antwerpen

De pers over De afstammelingen:

‘Hemmings onberispelijke toon is geweldig. Het boek is droog, hilarisch en ontroerend.’ *LA Weekly* (Boek van het jaar)

‘*De afstammelingen* is een moedige en slimme roman... en bovenal erg grappig.’ *Telegraph*

‘Hemmings... wroet in gecompliceerde emotionele brokstukken, die ze hier met scherpzinnige bekwaamheid opgraaft.’ *Arena*

‘Geslaagde debuutroman.’ *Financial Times*

‘Zwart humoristisch... scherp verhaal van emotionele en seksuele bewustwording op het idyllische Hawaïi.’ *Metro UK*

‘Een dappere en intelligente roman.’ *Sunday Telegraph*

‘Deze roman is als een golf: glanzend en bruisend, maar dan slaat hij je om en sta je je opeens proestend op het strand af te vragen wat voor gigantische kracht je zojuist te grazen heeft genomen.’ *Daniel Handler* (auteur van *Lemony Snicket*)

‘[Hemmings] heeft een eerste boek geschreven dat wild, triest, maar vooral heel erg waar is.’ *Sean Wilsey* (auteur van *Oh the glory of it all*)

Oorspronkelijke titel: *The Descendents*
Vertaling: Pauline Moody
Omslagontwerp: Mijke Wondergem
Opmaak: ZetSpiegel, Best

www.unieboek.nl
www.kauiharthemmings.com

ISBN 978 90 475 0204 3 / NUR 302

Copyright © 2007 by Kauai Hart Hemmings
Copyright © 2008 Nederlandstalige uitgave: Uitgeverij Unieboek bv, Houten
This translation was published by arrangement with Random House, an
imprint of Random House Publishing Group, a division of Random House,
Inc.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorzover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (Postbus 3060, 2130 KB) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling.

Voor Andy

Deel I

De Portugese oorlogsschepen

1

De zon schijnt, mynah-vogels zitten te kwetteren, palmbomen wuiven, wat maakt het uit. Ik zit in het ziekenhuis en ik ben gezond. Mijn hart klopt zoals het hoort te kloppen. Mijn hersenen vuren boodschappen af die luid en duidelijk zijn. Mijn vrouw bevindt zich op het rechtop gezette ziekenhuisbed, in de houding waarin mensen meestal verstijfd slapen in een vliegtuig, met haar lichaam en haar hoofd schuin naar één kant. Haar handen liggen op haar schoot.

‘Kunnen we haar niet languit neerleggen?’ vraag ik.

‘Wacht even,’ zegt mijn dochter, Scottie. Ze neemt een foto van haar moeder, een polaroid. Ze wuift zichzelf koelte toe met de foto, en ik druk op de knop aan de zijkant van het bed om het bovenlichaam van mijn vrouw te laten zakken. Ik laat de knop los wanneer ze zowat plat op haar rug ligt.

Joanie ligt al drieëntwintig dagen in coma, en in de komende paar dagen zal ik een aantal beslissingen moeten nemen op grond van de uiteindelijke uitspraak van onze arts. Of eigenlijk zal ik er gewoon achter moeten komen wat de arts te zeggen heeft over Joanies toestand. Ik heb niets te beslissen, aangezien Joanie een levenstestament heeft. Zij neemt zoals altijd haar eigen beslissingen.

Het is vandaag maandag. Dokter Johnston heeft gezegd dat we op dinsdag een gesprek zullen hebben, en ik heb de zenuwen voor deze afspraak, alsof het een romantisch afspraakje is. Ik weet niet wat ik moet doen, wat ik moet zeggen, wat ik aan moet trekken. Ik repeateer antwoorden en reacties, maar ik heb alleen de teksten vastgelegd die bij gunstige scenario's horen. Plan B heb ik niet gerepeteerd.

‘Daar,’ zegt Scottie. Zij heet werkelijk Scottie. Joanie dacht dat het gaaf zou zijn om haar naar Joanies vader, Scott, te noemen. Ik kan het daar niet mee eens zijn.

Ik kijk naar de foto, die eruitziet als zo'n lollig kiekje dat ieder-

een maakt van iemand die slaapt. Ik weet niet waarom we denken dat die zo grappig zijn. *Er kan een heleboel met je worden gedaan terwijl je slaapt.* Dat schijnt de boodschap te zijn. *Kijk eens hoe kwetsbaar je bent, waarvan je je allemaal niet bewust bent.* Toch weet je bij deze foto dat ze niet alleen maar slaapt. Joanie heeft een infuus en een zogeheten endotracheale sonde die vanuit haar mond naar een ventilator loopt om haar te helpen ademen. Ze wordt door middel van een sonde gevoed en krijgt een hoeveelheid medicijnen toegediend waar een heel Fijisch dorp mee toe zou kunnen. Scottie is bezig ons leven vast te leggen voor haar les maatschappijleer. Hier zien we Joanie in het Queen's Hospital, tijdens haar vierde week in coma, een coma die een 10 heeft gehaald op de Glasgow-schaal en een III op de Rancho Los Amigos-schaal. Ze deed mee aan een wedstrijd en werd op zee uit een speedboot geslingerd die een snelheid had van ruim honderdtwintig kilometer per uur, maar ik denk dat het nog wel goed zal komen met haar.

'Ze reageert ongericht en aspecifiek op stimuli. Af en toe zijn haar reacties wel specifiek, maar onsamenhangend.' Dit is mij verteld door haar neuroloog, een jonge vrouw met een lichte trilling in haar linker oog en een snelle manier van praten waardoor het moeilijk is vragen te stellen. 'Haar reflexen zijn beperkt en vaak dezelfde, ongeacht de aangeboden stimuli,' zegt ze. Dit klinkt me allemaal niet erg gunstig in de oren, maar men verzekert me dat Joanie het nog steeds volhoudt. Ik heb het gevoel dat het goed zal komen met haar en dat ze ooit weer normaal zal kunnen functioneren. Meestal heb ik gelijk als ik iets denk.

'Waarom voer ze zo hard?' vroeg de neuroloog.

Die vraag vond ik verwarrend. 'Om te winnen, denk ik. Om als eerste aan te komen.'

'Zet dit eens uit,' zeg ik tegen Scottie. Ze plakt de foto in haar plakboek en zet dan met de afstandsbediening de televisie uit.

'Nee, ik bedoel dit allemaal.' Ik wijs naar wat er door het raam te zien is – de zon en de bomen, de vogels op het gras die van kruimel naar kruimel hippen, hun toegeworpen door toeristen en geschifte vrouwtjes. 'Zet dit uit. Het is gruwelijk.'

In de tropen is het moeilijk om te kniezen. Ik neem aan dat je in grote steden met een chagrijnig gezicht over straat kunt lopen zon-

der dat iemand je zal vragen wat er aan de hand is, of je zal aansporen om te glimlachen, maar iedereen hier heeft de instelling dat we boffen dat we in Hawaïi wonen; het paradijs is hier oppermachtig. Ik vind dat het paradijs kan doodvallen.

‘Walgelijk,’ zegt Scottie. Ze schuift het stijve gordijn voor het raam zodat het allemaal onzichtbaar wordt.

Ik hoop dat ze niet merkt dat ik haar probeer in te schatten en dat ik me ernstig bezorgd maak over wat ik zie. Ze is prikkelbaar en vreemd. Ze is tien. Wat doen mensen de hele dag als ze tien zijn? Ze strijkt met haar vingers over het raam en mompelt: ‘Hier zou ik vogelgriep van kunnen krijgen,’ en dan zet ze haar hand rondom haar mond en maakt trompetgeluiden. Ze is getikt. Wie weet wat er in dat hoofd van haar omgaat, en over haar hoofd gesproken, ze zou beslist wel eens naar de kapper mogen gaan, of haar haar kunnen borstelen. Waar laat ze haar haren knippen? vraag ik me af. Is ze ooit naar een kapper geweest? Ze krabt op haar hoofd, en kijkt dan naar haar nagels. Ze heeft een shirt aan waarop staat IK BEN NIET ZO’N SOORT MEISJE. MAAR IK KAN HET WEL ZIJN! Ik ben dankbaar dat ze niet zo heel mooi is, maar ik besef dat daar verandering in zou kunnen komen.

Ik kijk op mijn horloge. Dat heb ik van Joanie gekregen.

‘De wijzers geven licht en de wijzerplaat is van paarlemoer,’ zei ze erbij.

‘Hoeveel kostte het?’ vroeg ik.

‘Hoe wist ik nou dat dat het eerste zou zijn wat je erover zou zeggen?’

Ik kon wel zien dat ze zich gekwetst voelde, dat ze veel werk had besteed aan het uitzoeken van dit cadeau. Ze vindt het heerlijk om cadeautjes te geven, om aandacht te besteden aan mensen zodat ze hun een cadeau kan geven waaruit blijkt dat ze de tijd heeft genomen om hen te leren kennen, en naar hen te luisteren. Tenminste, het lijkt erop dat dat is wat ze doet. Ik had niet naar de prijs moeten vragen. Ze wilde alleen laten zien dat ze me kende.

‘Hoe laat is het?’ vraagt Scottie.

‘Halfelf.’

‘Dan is het nog vroeg.’

‘Dat weet ik,’ zeg ik. Ik weet niet wat ik moet doen. We zijn hier niet alleen omdat we op bezoek zijn en hopen dat Joanie in de af-

gelopen nacht wat vooruit is gegaan, dat ze op licht, geluid en pijnlijk gepor zou reageren, maar ook omdat we nergens anders heen kunnen. Scottie zit de hele dag op school en dan haalt Esther haar op, maar deze week vond ik dat ze meer tijd hier en bij mij moest doorbrengen, dus ik heb haar van school gehaald.

‘Wat wil je nu doen?’ vraag ik.

Ze slaat haar plakboek open, een project dat al haar tijd in beslag lijkt te nemen. ‘Ik weet het niet. Eten.’

‘Wat zou je anders nu doen?’

‘Op school zitten.’

‘En als het zaterdag was? Wat zou je dan doen?’

‘Op het strand zijn.’

Ik probeer te denken aan de laatste keer dat ik in mijn eentje voor haar moest zorgen en aan wat we toen samen deden. Ik geloof dat dat was toen ze een jaar of één, anderhalf was. Joanie moest naar Maui vliegen voor een fotosessie en kon geen oppas vinden, en haar ouders konden het om een of andere reden niet doen. Ik zat midden in een proces en bleef wel thuis maar moest beslist wat werk doen, dus ik zette Scottie in de badkuip met een stuk zeep. Ik bleef kijken om te zien wat er zou gebeuren. Ze spetterde en probeerde van het badwater te drinken, en toen zag ze de zeep en probeerde hem te pakken. Hij ontsnapte aan haar greep en ze probeerde het opnieuw, met een verbaasde uitdrukking op haar gezichtje. Ik ging de badkamer uit naar de hal, waar ik een werkplek had ingericht en een babyfoon had neergezet. Ik kon haar horen lachen, dus ik wist dat ze niet bezig was te verdrinken. Ik vraag me af of dit nog altijd zou werken: haar in een badkuip zetten met een glibberig stuk Irish Spring-zeep.

‘We kunnen naar het strand gaan,’ zeg ik. ‘Zou mam met je naar de club gaan?’

‘Nou, vast wel. Waar zouden we anders heen moeten?’

‘Dan is dat een goed plan. Als je gepraat hebt en we een verpleegster hebben gezien, gaan we eerst even thuis kijken, en dan naar het strand.’

Scottie haalt een foto uit haar album, verkreukelt hem in haar hand en gooit hem weg. Ik ben benieuwd wat er op de foto stond, of het de foto was van haar moeder op het bed, waarschijnlijk niet het beste aandenken aan het familieleven. ‘Ik wou,’ zegt Scottie. ‘Wat wou ik?’

Dit is een van onze spelletjes. Zo nu en dan noemt ze een plaats

op waar ze zou willen dat we waren, buiten deze plek, buiten dit moment in ons leven.

‘Ik wou dat we bij de tandarts waren,’ besluit ze.

‘Ik ook. Ik wou dat er een röntgenfoto werd gemaakt van onze monden.’

‘En dat mama’s tanden wit werden gemaakt,’ zegt ze.

Ik zou werkelijk willen dat we in de spreekkamer van dokter Branch waren, waar we alle drie high werden van lachgas en het gevoel van onze verdoofde lippen. Een wortelkanaalbehandeling zou een feestje zijn, vergeleken met dit hier. Of met welke medische behandeling ook. Eigenlijk wou ik dat ik thuis aan het werk kon zijn. Ik moet een beslissing nemen over wie het stuk land behoort te bezitten dat al sinds 1840 van mijn familie is geweest. Deze verkoop zal een eind maken aan alle grondbezit van mijn familie, en ik moet me absoluut op de hoogte stellen van de feiten voor de bijeenkomst die ik vandaag over zes dagen met mijn neven zal hebben. Dat is onze deadline. Vandaag over zes dagen om twee uur ten huize van Neef Zes. Dan zullen we akkoord gaan met een koper. Het is onverantwoordelijk van me dat ik het zo lang heb uitgesteld over deze transactie na te denken, maar ik neem aan dat onze familie dit al een hele tijd heeft gedaan. We hebben ons erfdeel de rug toe gekeerd, in afwachting van iemand die zou komen om zowel ons fortuin als onze schulden over te nemen.

Ik ben bang dat Esther met Scottie naar het strand zal moeten gaan, en ik sta op het punt dat tegen haar te zeggen, maar dan zeg ik het toch niet omdat ik me schaam. Mijn vrouw ligt in het ziekenhuis, mijn dochter heeft haar ouders nodig, en ik moet zo nodig werken. Weer heb ik haar in de badkuip gezet.

Ik zie dat Scottie naar haar moeder kijkt. Ze staat met haar rug tegen de muur, en ze friemelt aan de onderrand van haar shirt.

‘Scottie,’ zeg ik. ‘Als je toch niks gaat zeggen, kunnen we net zo goed weggaan.’

‘Oké,’ zegt ze. ‘Laten we gaan.’

‘Wil je niet tegen je moeder zeggen wat er op school gebeurt?’

‘Het kan haar niks schelen wat er op school gebeurt.’

‘En je buitenschoolse activiteiten? Jouw agenda is voller dan die van de president. Je plakboek, laat dat aan haar zien. Of wat heb je laatst op de glasblaasles gemaakt?’

‘Een bong,’ zegt ze.

Ik neem haar goed op voor ik reageer. Ze denkt niets opmerkelijks te hebben gezegd. Ik weet nooit of ze weet waar ze het over heeft. ‘Interessant,’ zeg ik. ‘Wat is een bong?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Een jongen van de middelbare school heeft me geleerd hoe ik die moet maken. Hij zei dat hij heel geschikt zou zijn voor patat en salsa en voor elk ander soort eten. Het is een soort schotel.’

‘En heb je die... bong nog?’

‘Ongeveer wel,’ zegt ze. ‘Maar meneer Larson zei dat ik er een vaas van moest maken. Daar kon ik dan bloemen in doen en hem aan haar geven.’ Ze wijst naar haar moeder.

‘Dat is een geweldig idee!’

Ze neemt me sceptisch op. ‘Je hoeft niet zo de padvinder uit te hangen.’

‘Sorry,’ zeg ik.

Ik leun achterover in mijn stoel en kijk naar alle gaten in het plafond. Ik weet niet waarom ik me geen zorgen maak, maar dat doe ik gewoon niet. Ik weet dat het goed zal komen met Joanie, omdat het altijd goed komt met haar. Ze zal wakker worden en Scottie zal een moeder hebben en we kunnen over ons huwelijk praten en ik kan mijn verdenkingen opzij zetten. Ik zal de grond verkopen en een boot kopen voor Joanie, iets wat haar zal choqueren en waardoor ze haar hoofd achterover zal gooien en hard zal lachen.

‘De vorige keer was jij het die in bed lag,’ zegt Scottie.

‘Ja.’

‘De vorige keer heb je tegen me gelogen.’

‘Ik weet het, Scottie. Vergeef me.’

Ze doelt op mijn periode in het ziekenhuis. Ik had een ongelukje gehad met de motorfiets. Ik was gevallen op de racebaan, over het stuur gevlogen en in een hoop rode aarde beland. Thuis na dat ongeluk had ik Joanie en Scottie verteld wat er gebeurd was, maar volgehouden dat ik me prima voelde en dat ik niet naar het ziekenhuis ging. Scottie onderwierp me aan wat kleine proefjes om aan te tonen dat ik niet te vertrouwen was. Joanie deed ook mee. Ze speelden politieagentje.

‘Hoeveel vingers?’ vroeg Scottie, terwijl ze volgens mij haar pink en haar duim omhoog hield.

‘Onzin,’ zei ik. Ik wilde niet op deze manier getest worden.

‘Geef antwoord,’ zei Joanie.

‘Twee?’

‘Oké,’ zei Scottie argwanend. ‘Doe je ogen dicht, raak je neus aan en ga op één been staan.’

‘Onzin, Scottie. Dat kan ik sowieso niet, en je behandelt me alsof ik dronken achter het stuur zit.’

‘Doe wat ze zegt!’ schreeuwde Joanie. Ze schreeuwt altijd tegen me, maar eigenlijk is dat gewoon hoe we tegen elkaar praten. Door haar geschreeuw voel ik me onhandig en bemind. ‘Raak je neus aan en ga op één been staan.’

Uit protest bleef ik roerloos staan. Ik wist dat er iets met me aan de hand was, maar ik wilde niet naar het ziekenhuis. Ik wilde wat er ook aan mijn lichaam mankeerde gewoon op zijn beloop laten. Ik was nieuwsgierig. Het kostte me moeite mijn hoofd rechtop te houden. ‘Ik ben prima in orde.’

‘Je bent een krent,’ zei Joanie.

Ze had natuurlijk gelijk. ‘Je hebt gelijk,’ zei ik. Ik zag het al helemaal voor me: ‘U bent gewond,’ zou een arts tegen me zeggen, en dan zou hij me duizend dollar in rekening brengen, op zijn minst, en onnodige dingen doen en me een onbetrouwbaar, uiterst voorzichtig advies geven om geen proces aan zijn broek te krijgen, en daarna zou ik met de verzekeringsmaatschappijen in de slag moeten, die opzettelijk documenten zouden kwijtraken om niet te hoeven betalen, en het ziekenhuis zou me naar de afdeling incasso sturen en ik zou dit allemaal per telefoon moeten afhandelen met mensen die nog niet eens hun middelbare school hadden afgemaakt. Zelfs nu ben ik sceptisch. Die snelpratende neuroloog en onze neurochirurg zeggen dat ze alleen het zuurstofniveau op peil moeten houden en de zwelling in haar hersenen moeten tegengaan. Dat klinkt tamelijk gemakkelijk; volgens mij zou er geen chirurg nodig hoeven zijn om iemand aan het zuurstof te houden. Ik sprak mijn gedachten over artsen uit tegen Joanie terwijl ik over de rechterkant van mijn hoofd wreef.

‘Kijk dan toch naar jezelf,’ zei Joanie. Ik keek op dat moment naar een schilderij van een dode vis aan onze muur, terwijl ik probeerde me te herinneren waar we het vandaan hadden. Ik probeerde de naam van de schilder te lezen: Brady Churkill? Churchill?

‘Je kunt niet eens normaal kijken,’ zei ze.

‘Hoe moet ik dan naar mezelf kijken?’

‘Hou je mond nou maar, Matt. Trek je jas aan en ga in de auto zitten.’

Ik trok mijn jas aan en ging in de auto zitten.

Het bleek dat mijn vierde zenuw was beschadigd, een zenuw die je ogen met je hersenen verbindt, wat verklaarde waarom alles onscherp was geweest.

‘Je had wel dood kunnen gaan,’ zegt Scottie nu.

‘Helemaal niet,’ zeg ik. ‘Een vierde zenuw? Wie heeft die nou nodig?’

‘Je hebt gelogen. Je zei dat je je prima voelde. Je zei dat je mijn vingers kon zien.’

‘Ik heb niet gelogen. Ik heb het goed geraden. Bovendien heb ik toen een tijdje een tweeling gehad. Twee Scotties.’

Ze knijpt haar ogen een beetje dicht, taxeert mijn smoes.

Ik herinner me dat toen ik in het ziekenhuis lag, Joanie wodka in mijn Jell-O deed. Ze deed mijn ooglap voor, kwam in het ziekenhuisbed liggen en deed samen met mij een dutje. Dat was leuk. Het was het laatste echt leuke wat ik met haar heb gedaan.

Ik heb een knagend vermoeden dat ze op een andere man verliefd is, of was. Toen ze net hier in het ziekenhuis was opgenomen, zocht ik in haar portefeuille naar haar verzekeringskaart en vond een briefje, geschreven op een klein, stijf blauw papiertje dat gemaakt leek voor heimelijke boodschappen. Op het briefje stond: Ik denk aan je. Tot ziens bij Indigo.

Het briefje kon best jaren oud zijn. Zij vindt altijd verbleekte kwitanties van stokoude vakanties, zakelijke visitekaartjes van bedrijven die niet meer bestaan, bioscoopkaartjes voor *Waterworld* of *Glory*. Het briefje zou ook afkomstig kunnen zijn van een van haar homoseksuele vrienden die als fotomodel werken. Die zeggen altijd van die lievige dingen, en de kleur van het kaartje was een vrouwelijk soort lichtblauw. Op dat moment dacht ik er niet verder over na, en ik probeer dat briefje te vergeten, hoewel ik de laatste tijd steeds moet denken aan haar onbetrouwbaarheid en haar flirterig gedrag – hoe ze eindeloos kan drinken, en wat van dat drinken het gevolg is, de vele avonden dat ze met de meiden op stap was – en wanneer ik er zo over nadenk, lijkt een verhouding mogelijk, zo niet onver-